

til at sige, at de er ligeberettigede, og Forarbejderne paa dem er lige langt fremme.

Formanden: Folketingsmanden for Aalborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Gjerdning: At de to Baneprojekter skulde være lige langt fremme, er absolut ikke Tilfældet, thi det Længdebaneprojekt, der blev omtalt, er ikke naaet saa langt, at det er kommet ind til Ministeriet, medens Tværbaneprojektet har været forelagt Statens tekniske Tilsyn, og dette har fundet, at der ikke var noget derimod at bemærke. Jeg mener derfor, at det sidstnævnte Projekt er betydeligt videre fremskredent end det andet.

Mikkelsen: Ja, naar man er 24de Taler ved Behandlingen af et Lovforslag, kan man sikkert ikke sige meget, som ikke allerede er sagt adskillige Gange. Først vil jeg komplimentere de ærede Medlemmer fra Silkeborg (Jacob Christensen), Skanderborg (R. Rasmussen) og for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) for den Velvillie og Interesse, de har vist for den Bane, som særlig vedrører den Valgkreds, jeg endnu repræsenterer. Muligvis gør de Regning paa at dele denne Valgkreds — det er vel derfor, Interessen er saa særlig stor.

Jeg skal ikke omtale selve Lovforslaget som saadant, men nærmest holde mig til Forholdene i det væstlige Opland for Horsens. Som det vil være en Del af Medlemmerne bekendt, gaar der to smalsporede Baner ud i dette. De føres endogsaa ad samme Spor de første 6—7 km. Naar de kommer ud til den saakaldte Lund Station, drejer de af og sender Fangarme ud i Oplandet. Den ene — Tørring-Banen — gaar noget mod Syd. Denne Bane, som aabnedes i 1891, byggedes under trænge Forhold; den fik intet Tilskud fra Staten; men det gik, særlig da Horsens By og to Amtsraad var interesserede i dens Bygning. Det er jo sagt flere Gange og med Rette, at dette Baneprojekt, særlig den sidste Mil ud til Tørring, gik ind i Vejles naturlige Opland; og at Horsens derved har tilranet sig en Smule Opland, er jo ogsaa kommet frem ved Forhandlingen om dette Lovforslag. De smalsporede Baner er ikke særlig godt anskrevne, i alt Fald ikke i den Egn. Derfor er der saa mange Medlemmer — og til dem hører jeg —, som interesserer sig

for at faa dem ombygget. Bryrup-Banen byggedes med Statstilskud og aabnedes i 1899. Den ejer ikke selv det første Stykke Banelegeme, først fra Lund Station gaar den paa Selvejendom. Den gaar saa i den nordlige Del af Horsens vestlige Opland, og det kan vel ikke nægtes, at den har taget en Smule Opland fra Silkeborg. Det er jo den Slags Ting, Byerne søger at gøre, naar Baner bliver ført ud i Landet, og det kan man ikke fortænke dem i. Men ved en Revision som den, der nu muligvis forestaar, vil man jo søge saa vidt muligt at faa det tabte tilbage.

Ifølge Jernbaneloven af 1908 kan disse to smalsporede Baner forlænges, Tørring-Banen saaledes til Thyregod, gennem en bar Egn. Da Give-Banen forlængedes over Brande til Herning, kom den imidlertid til at slaa et Sving ind til Thyregod, og som Følge deraf svækkedes Tørring-Banens Interesse for at komme hertil. Der kom da flere Planer frem. Bl. a. holdt Tørring-Banens Kommuner paa, at Banen skulde forlænges fra Tørring til Længdebane ved Ejstrup Station. En anden Plan, fra Horsens By, gik ud paa at ombygge Tørring-Banen og anlægge en Sidebane fra Rask Mølle over Aale, Klovborg og Nørre-Snede til Ejstrup. Den Gang det blev klart for Tørring-Banens Kommuner og ogsaa for Bryrup-Banens Kommuner, at denne Sidebane vilde berøve den nuværende Tørring-Bane, særlig Stykket fra Rask Mølle ud til Tørring, og ligeledes Bryrup-Banen, en betydelig Del af Oplandet, fandt de 11 Kommuner hverandre i at indgaa med en Protest til Ministeriet. Denne Protest kom der imidlertid intet Svar paa, og det var heller ikke nødvendigt. Men Horsens By, som rakte Haanden ud med de mange Penge til de tre Kommuner: Aale, Klovborg-Thyrsting og Nørre-Snede-Ejstrup, blev ved at holde fast ved den Plan, den en Gang havde udkastet. Man fik Pengene tegnet, saa at Banen kunde bygges, og henvendte sig saa til Skanderborg Amtsraad med Anmodning om, at den Garantium, som Skanderborg Amtsraad havde i Tørring-Banen, maatte blive staaende i Banen. Den Protest, som Kommunerne havde indsendt til Ministeriet, havde de imidlertid ogsaa sendt til Amtet, og følgelig nægtede Amtsraadet at lade Garantiummen blive staaende. Saa skulde man jo have ment, at denne Plan var slaaet i Stykker. Men det var den alligevel ikke. Horsens By havde energiske Mænd til at arbejde for sin Sag, og den var interesseret i den og stod med